

**Maria Àngels Anglada i Josep Pla, l'ofici d'escriure
Mariàngela Vilallonga**

Fundació Josep Pla
Palafrugell
27 de juny de 2009

En la mort de Josep Pla

“Parpella d'or del vespre, la tardor
a enrogir la vall fina vindrà encara
i no en veurà la resplendor”
aquella vista aguda i clara.

La terra et deia adéu amb un gran plor
en tendres verds d'abril, la cara neta.
Núvols lleugers, garbells de la claror
el comiat fan dolç, l'hora quieta.

Orfe era el mar i se'n planyia, lluny.
Qui en dirà ja el mariner i el pescaire,
amb les arts i l'escata que s'hi esmuny
i aquell salt del dofí que fendeix l'aire?

D'aquest profund respir de la serena
i nodridora terra, quins sentits
afinats ens duren la “cantilena”,
lluny del paper els teus incansables dits?

¿Has trobat l'illa del repòs, la riba
suau de Zante i el seu somni d'or?
I l'adjectiu per la daurada i viva
pedra de Roma, t'ha vingut al cor?

No et podrà retenir la terra avara
en el xic cementiri de Llofriu.
“A despit de la mort, ets nostre encara”,
mentre llegeixin ulls romandràs viu.

Maria Àngels Anglada, *Columnes d'hores* (1965-1990)